

ภาคผนวก

ถ้าจะเอ่ยถึงคนเขียนบทละครโทรทัศน์มือหนึ่งของวงการบันเทิง ต้องมีชื่อของ นักเขียนบทโทรทัศน์มือโปร (ศัลยา สุขะนิวัตติ) โดยเฉพาะละครพีเรียดที่ผลิตโดยบริษัทดาววิดีโอและดีต้าแทบทุกเรื่องที่เคยโด่งดัง อาทิ **เวลา รวมไปถึงละครปัจจุบัน**

เวลา ล้วนได้รับความนิยมทั้งสิ้น

เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปโครงสร้างละครก็เปลี่ยนแปลงตาม แต่ระบอบการแข่งกันสูงชัน พว้อมมีการยกเรื่องเรตติ้งมาเป็นตัววัดกระแสนิยมว่าเรื่องนี้ดังหรือไม่ดัง ทำให้มักเขียน ละครเกิดความ ทยอย ถ้าไม่พว้อมที่จะปรับเปลี่ยน หรือจะยอมให้ถูกตีกรอบทางความคิดในการทำงานเพื่อให้ละครเรื่องนี้ถูกใจผู้จัดฯ หรือได้เรตติ้ง

ศัลยา เป็นหนึ่งในนั้น แม้จะเข้าใจกับทิศทางของละครที่เปลี่ยนแปลง และได้มีการปรับวิธีการทำงานของตัวเองเพื่อให้เข้ากับความต้องการของตลาด - แต่ด้วยความต้องการของตลาดส่วนทาง หรือขัดกับแนวทางของตนเองมากจนเกินไป ศัลยาเลือกที่จะรักษาความเป็นตัวของตัวเองให้เป็นความภูมิใจส่วนตัว

แต่ในความห้อยหยนทำให้ศัลยาจะเลิกอาชีพนี้ กลับมีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ศัลยามีกำลังใจขึ้นมา คือรางวัลคนเบื้องหลังหญิงแห่งปี จาก "Nine Entertainment Awards 2008" ถือเป็นรางวัลอันทรงเกียรติในชีวิตที่ทำให้เธอภูมิใจในการทำงานที่ผ่านมา...

"ช่วงแรกก็เขียนบทไม่ได้คำนึงถึงเรื่องเรตติ้ง แล้วละครสมัยก่อนก็ไม่เออะเหมือนตอนนี้ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องจากบทประพันธ์ต่างๆ แต่หลังๆ แนวละครเปลี่ยนไป บทประพันธ์มีน้อยลง กลายเป็นพล็อตเออะขึ้น ขณะเดียวกันการแข่งกันก็สูง และมีการยกเรตติ้งมาเป็นตัวตัดสิน ทำให้เราต้องพว้อมถึงเรตติ้งว่าได้เท่าไร"

ที่ที่เสียรู้สึกเรตติ้งเป็นตัวกำหนด มันเกี่ยวอะไร มันเกี่ยวอะไรที่เราจะไม่เห็นหรือว่าละครสมัยปัจจุบันมีความแปลกประหลาดขึ้นทุกที คือเสนอแง่มุมที่เนื้อเรื่องเหมือนเดิมเกี่ยวกับความรัก แต่ในลักษณะของการนำเสนอ พยายามทำให้ดูแรงดูเด็ดเด็ดมัน ซึ่งปกติชีวิตมนุษย์ไม่เป็น ความจริงชีวิตแรงๆ ไปตั้งคณมันมีและบางทีก็แรงกว่า แต่บางทีการนำเสนอกลับเสนอในแง่มุมเดียว ไม่เสนออะไรที่ไปเนื้อเรื่องให้ดูมีเหตุผลและนำไปสู่จุดนั้น คนดูก็จะเห็นแต่แง่มุมแหลมคมในพฤติกรรมของตัวละคร ซึ่งไม่ค่อยดีนัก

เพราะโครงสร้างของละครที่รุนแรงขึ้น อย่างในละครพอเริ่มค้นก็มีการแบ่งแยกชนชั้น มีการพูดจาพูดกัน พูดจาแรงๆ ใสกันของคนที่ยังเจอกันครั้งแรก หรือพระนางรถชนกันกลางถนนก็ต้องทะเลาะกันทุกครั้งไป ทำไม่ไม่ผู้ มนุษย์ธรรมดาเขาไม่เป็นอย่างนั้น เจอกันก็ด่าทอพูดจากันตึก สักหน่อย แต่พอไม่ยอมถึงได้เริ่มต้นทะเลาะกัน แต่มีใจหน้าก็แรงใส่กัน มันเกินจริง มันเป็นการกระทำที่ไม่ปกติของชีวิตมนุษย์หรือพูดจาที่มันตบหน้ากันแล้ว

นอกจากคนเขียน คนจัดหรือช่องอยากได้ละครที่ไม่ธรรมดา อยากได้ละครแรงและเร็วเรตติ้งให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เสนออะไรที่แรงๆ เพื่อให้คนดูมันและสะใจหรือเบต้า แต่เนื้อเรื่องที่ย่อยง่ายแสดงถึงความตึงตัวของคนในสังคมกลับไม่อยากจะ บอกว่าคนไม่อยากจะดูก็ไม่ใช่ ก็ไม่ค่อยอยากนำเสนอไปก็เลยไม่รู้ว่าคุณอยากดูมากแค่ไหน

ตรงนี้ทำให้รู้สึกท้อมากๆ เพราะก่อนเริ่มจะเขียนบทแต่ละเรื่องก็จะคิดชนิดที่ว่าห่วยแตกที่จะผสมความเป็นตัวตนและแนวทางในการเขียนบทของที่กับแนวทางละครที่ตลาดต้องการอย่างไร มันถึงไม่เสียความเป็นตัวเราและตอบสนองตลาดได้ชนิดที่คนทุกคนพอใจ ไม่ว่าจะเป็นผู้จัดฯ หรือช่อง เขาจะพอใจหรือไม่แต่กับประพันธ์

ที่เป็นที่คนเคารพบทประพันธ์รักมาก บอกได้เลยว่าบทประพันธ์หนึ่งเล่มมีทุกอย่างอยู่ในละคร ที่ไม่ตัดอะไรเลย แต่การต่อสู้ซึ่งมันคอนนี้ที่ที่เจอแต่ตั้งคำเดียว และเรตติ้งเป็นคำที่นักเขียนบทต้องเอาตัวเองถนอมหลังจาก ต้องถอด

“คำว่าเรตติ้งเป็นคำที่นักเขียนบทต้องเอาตัวเองถอยหลังกมา ต้องถอดคุณธรรมหรือจริยธรรมที่ควรมีในบทออกไป เพราะตราบโคก็มีคุณธรรมบทก็ไม่เข้มข้น”

คุณธรรมหรือจริยธรรมที่ควรมีในบทออกไป เพราะตราบโคที่มีคุณธรรมจริยธรรมบทก็ไม่เข้มข้น บทเข้มข้นต้องไว้คุณธรรมและจริยธรรม เป็นการกระทำต่อผู้กันตาต่อตาฟันต่อฟัน ซึ่งบางเรื่องก็ไม่มีที่มาที่ไป ไม่มีเหตุผล ทำให้ตัวละครตั้งท่าแบบนี้

ที่รู้สึกเหมือนเรตติ้งคือชอบทำให้คนเขียนบทเสียความเป็นตัวเอง ที่เชื่อว่าคนเขียนบทออกมาหลายเรื่องไม่ได้เขียนโดยตัวตนของเขา แต่เขียนโดยอำนาจอะไรของสังคม ความต้องการของผู้มีอิทธิพลที่ต้องการจะชี้นำในวงการบันเทิง หมายถึงเลเจนท์ โฆษณา เจ้าของช่อง ที่ต้องการ คนเขียนบทเป็นสื่อที่นำพาให้บทนั้นไปสู่ความต้องการ

เพราะหัวใจของละครคือบท แต่เมื่อคนเหล่านั้นคุมคนเขียนบท คนเขียนบทก็มาคุมบท คุมตัวละคร เมื่อไหร่ก็ตามที่คนเขียนบทคุมตัวละคร บทนั้นจะเป็นบทที่เลวที่สุด เพราะบทที่ดีจะต้องให้ตัวละครคุมคนเขียนบท ตัวละครจะมีวิถีชีวิตตามทางของเขา แต่ตราบโคที่คนเขียนบทคุมตัวละคร คุมตั้งตัวละครหมดทุกอย่างให้ทำตามที่ต้องการ เราต้องการแบบนี้เพราะเขาข้างบนต้องการ เมื่อนางานของเขาจะไม่ดีเลย เป็นงานที่เลวที่สุด

ที่รู้สึกว่าจะละครเป็นสื่อที่มีอิทธิพลสูงมากในวงการถ่ายทอ เราอาจจะใช้สื่ออันนี้ให้กับสังคมที่กำลังล้มเหลวและกำลังขาด ละครทุกเรื่องก็เหมือนนะที่จะหาทางพยายามผสมระหว่างความมีคุณธรรมจริยธรรมกับความเฒ่าและให้เหตุผลของเนื้อเรื่อง แต่ที่รู้สึกคำว่าเรตติ้งกลับมีคุณธรรมให้หายออกไปทุกที ที่เชื่อว่าคนเขียนบททุกคนไม่มีความสุขหรือที่ต้องทำอย่างนั้น บางครั้งทำไปไม่พอพอดีของตัวเอง เขาถึงเข้าน้ำหนักแล้วก็มีผลเหมือนกันระหว่างความดีกับความเฒ่าของละครก็ยังไม่พอ เท่าไหร่ก็ไม่พอ เมื่อไม่พอก็ต้องเติมเข้าไปอีก ซึ่งก็พยายามทำแล้วปรับแล้วแต่ก็ไม่ได้

ตรงนี้ทำให้ที่รู้สึกท้อถอยและไม่อยากเขียนบท ยากเลิกแล้ว เพราะเวลาเขียนบทเราต้องอ่านก่อนว่าพอหรือเปล่า แค่นี้ไม่พอ เราอยากพูดถึงเรื่องความดีหรือการกระทำอะไรที่สมควรและอะไรบางอย่างหรือสิ่งอื่นอะไรบางอย่างกลับไม่ได้ลือกอากาศคนในถูกตัดทิ้งไป

ที่เคยพูดเรื่องเล่าในชีวิตในละคร “พรพรหมอลเวง” ที่ “บรู๊ค” ดนุพร ปุณณกันต์ เล่นกับ “น้ำฝน” กุณณิษฐ์ กุลปรีชาวัฒน์ มีฉากหนึ่งที่นางเอกไปกินเหล้าแล้วขับรถจน แต่ตอนที่กินเหล้ามีคนมาลวนลามนางเอกเลยออกมาขับรถกลับบ้านเลย แต่ที่เขียนบทว่านางเอกออกมาแต่ยังไม่ขับรถเพราะเมา ก็เลยโห่ เรียกคนขับรถแต่คนขับรถก็ไม่อยู่ นางเอกเลยจำเป็นต้องขับเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่านางเอกมีสติพอที่จะรู้ว่าเมาไม่ควรขับ

แต่ส่วนนี้กลับถูกตัดทิ้งออกหมด เหมือนกับมันเข้าไปปิดเอื่อไปที่ไม่ทราบ ก็แปลกนะของแบบนี้ใช้วิจารณ์ตรงไหนตัดทิ้ง ที่ไม่โห่และโกรธมากเลย หลอดลมไปที่บรู๊คก็บอกว่าขอเป็นคนตัด ที่เลยโห่ ไปที่ช่องเขาก็บอกบริษัทเป็นคนตัด เลยไม่รู้ใครกันแน่ ที่อยากบอกว่าทำแบบนี้ไม่ถูก อันนี้ทำให้ที่เลิกเขียนให้กับ ดาราวิดีโอ ที่ไม่เอาเลยเพราะไม่มีวิจารณ์คุณ

ทั้งที่ฉากที่มีแค่นิดเดียวไม่ได้เสียเวลามากมายอะไร แต่ทำไมตัดออกจะให้ละครเขี้ยวจับกันไปถึงไหน รู้สึกว่าต่อไปถ้ามาตัดของเราอีกจะเป็นเรื่องใหญ่ ที่เลยมาเขียนให้ ตีตัว อยู่ประมาณ 6 เรื่อง แต่ที่เป็นคนเขียนบทเข้ามาจนตีตัวเพื่อที่จะตายอยู่แล้ว หลังจากเรื่อง “ปฐิสมเฝ้าทรัพย์” เขาก็ไม่ให้ละครอะไรมาอีกเลย เพราะที่เขียนแล้ว แต่ละครเขาต้องรีบตัดแล้วแต่ที่เพราะ “ปฐิสมฯ” ทำให้ที่เห็นน้อยมากที่ที่เสียถือโอกาสหยุดพัก 1 ปี

ไม่ใช่ว่าบทของที่ดีไม่ได้ดี อันไหนไม่สมควรที่ตัดทิ้งได้ แต่บางครั้งเขาสั่งที่ไม่ตรงกับสิ่งที่เราคิด เราคิดว่าตรงนี้น่าจะอยู่น้อยเพราะเราอยากให้นักดูได้ชม แต่ก็ถูกตัดออกไป ก็ที่เลยหยุดพักสักหน่อย แต่ตอนนี้ที่กลับมาเขียนบทให้ ธงชัย ประสงค์สันติ เรื่อง “ศิลาบดิน” เพราะที่ชื่นชอบความตั้งใจในการทำงานและมีหลักการของเขา แล้วเขาก็ที่ชอบทำในสิ่งที่ชอบทำเหมือนกัน สิ่งที่เขาบอกมามันตรงกับที่ เช่น ชอบเรื่องโบราณ หรือเสีย

กับวัฒนธรรมต่างไว้ที่ประเพณีชีวิต

ตอนที่อยู่ที่ด้านหรือดาราวิดีโอเขาให้อะไรมาเขาก็เขียน แต่ตอนนี้ที่มีสิทธิ์มีอิสระได้ เราจะเขียนเรื่องที่เราพอใจ ซึ่งจะทำให้เราเขียนอย่างมีความสุขและสบายใจขึ้น และมีโอกาสตีมากในการถ่ายทอคือสิ่งที่เราประโยชน์หรือเป็นข้อพิพาทกับคนดูได้มากขึ้น เพราะจริงๆ แล้วในสังคมยังมีเรื่องราวอีกเยอะแยะควรนำเสนอให้คนดู ที่ผ่านมาก็คงมีคนคิดจะให้เขียนพอสมควร แต่ที่ก็เลือกเรื่องเหมือนนะ ขอให้เก็บคนแก่ที่ยังทำงานในด้านนี้ อยู่ทำอะไรที่เหมาะสมกับวัยและให้อะไรดี ๆ กับสังคมบ้าง ถ้าจะให้เขียนอะไรหรือหาบทไปโปรดคิดแต่เรื่องสนุกๆ ให้ที่เขียนเลย

นักเขียนบทแต่ละคนจะแตกต่างกัน ในแนวทางการเขียนของที่ ที่ยึดคำว่า “น้ำหนึ่ง ไฟหนึ่ง หวังบุญบุตร” ที่สอนให้ไปเป็นแนวทางในการเขียนบทคืออย่าให้คนดูสะดุดว่าทำไมเป็นอย่างนี้ ทำไมไม่เป็นอย่างนั้น ให้ก็ถึงเหตุผลประกอบทุกอย่างในการกระทำของตัวละครว่าเหมาะสมด้วยเหตุผลในตัวเขาหรือยัง และหลักการคืออย่างที่เราเขียนถึงใครต้องหาข้อเท็จจริงของตรงนั้นให้ชัดเจนที่สุด ข้อมูลที่คนดูได้รับควรเป็นความจริงมากที่สุด

แต่บางทีแนวทางการที่อาจจะถูกมองว่าเขินหรือซ้ำๆ แต่ที่ก็ปรับและรู้ถึงความผันแปรความต้องการของละคร ก็ศึกษาเข้าใจและพยายามมีละครหลายเรื่องก็เขียนไปก็ออกมาอ่านและตัดทิ้งไป เพราะไม่ต้องแฉเหตุผลมากมายคนดูก็คิดเองได้ แต่บางทีสมัยนี้ที่เขียนกันแบบเอาใจเอาสบาย แต่จะโทษคนเขียนบทก็ไม่ได้ บางครั้งเขาเขียนมาแต่ถูกตัดไป คนเขียนก็ดาวดินเดือดดาลหน้าจะเพราะทำอะไรไปไม่ได้

ถ้าบอกว่าหัวใจของละครคือบท แล้วหัวใจของคนเขียนบทคืออะไร สำหรับที่น้ำจะเป็นวิจารณ์คุณงามความดีของตัวเองในการที่จะเขียนออกไป คนเขียนบทต้องรู้ว่าสิ่งที่เขียนลงไปคืออะไร บางครั้งอาจจะไม่อยากจะเขียนแต่จำเป็นต้องเขียนเพราะเรตติ้ง เรตติ้งที่เป็นอนุสรณ์ที่ปากลิ้นที่สุดของคนเขียนบทละคร เพราะเรตติ้งมาพร้อมกับบทดี

บางครั้งเราที่รู้ว่าจะละครบางเรื่องเรตติ้งเยอะแล้วเราต้องทำอย่างนั้นนัยคนจัดอยากได้เรตติ้งเยอะๆ เราเป็นคนเขียนบทก็ต้องพยายามและมองดูว่าเขียนแบบนี้ได้ไหม ก็เขียนออกมาเขียนไม่ได้ หรือถ้าเขียนแล้วไม่มีเรตติ้งก็ต้องเลิกไปเพราะคนเขาที่ต้องเหมือนกัน แต่ตอนนี้ที่ไม่ยอมแล้ว เรื่อง “ศิลาบดิน” ก่อนหน้านี้เคยทำเป็นละครซึ่งเป็นคนเขียนบท ตอนนั้นเอาใจมากทำใหม่ก็ก็ต้องเขียนบทใหม่หมด พยายามหาวิถีแต่ก็ไม่มีจุดยืนของเรารู้ว่าทำอะไรจะได้เรตติ้งทำใจ แต่เราจะไม่มีใจตัวเองที่จะทำแต่เราปรับได้

และที่ทำให้ที่ไม่ทำอีกอย่างคือรางวัลที่ได้มา ทำให้มีกำลังใจมีความรู้สึกที่ดีมากกับรางวัลนี้ เพราะมันรวมการทำงานของเราทั้งหมดไม่ได้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง เหมือนกับจิตใจที่มันขึ้นมาจากที่มันดาวรุ่งไปและต้องหยุดพักภูมิใจกับรางวัลนี้มาก ที่ผ่านมาก็ได้รางวัลมาเป็นระยะ แต่มีน้อยคนมากที่จะโห่มาแสดงความยินดีกับที่ แต่พอที่ได้รางวัลนี้มามีคนโห่มาหาที่เกือบร้อยคน ทั้งคนในวงการ เพื่อนฝูง คนเคยทำงานด้วยกันญาติๆ

ที่พูดได้เลยว่า ในละคร 65 เรื่องที่ที่เขียนบทมา ไม่มีเรื่องไหนที่จะมาขึ้นหน้าได้ว่าที่ทำร้ายสังคมและทำร้ายเด็ก ที่ชื่อตรงกับคนดู ไม่ทำร้ายคนดูชื่อตรงกับประพันธ์ ถ้าพูดว่ารางวัลที่ได้มาทำให้ค่าของคุณธรรม ที่ที่รู้สึกว่ามีมาจากการที่ทำงานด้วยคุณธรรมมาตลอดก็ภูมิใจ แต่สิ่งที่ที่หวังก็ทำไม่ได้ อยากให้คนที่มีความสูงในการตัดสินใจครั้งนี้มองดูก็ให้น้อยลงและคืนกำไรให้กับสังคมบ้าง โดยแบ่งสัดส่วนของละครให้มีสาระมากขึ้น

หรือจะต้องการแค่เรตติ้ง จนไม่เห็นอย่างอื่นเลยนัย คำว่าเรตติ้งไม่ใช่แค่ตัวเลขแต่หมายถึงผลกำไร จะต้องการกำไรอะไรกันหนา เรายังก็ได้กำไรมากมาย จะสร้างแต่ภาพผลงานมาให้เห็นในสิ่งที่เราไม่ได้ให้ความจริง ไม่ให้เขาเห็นในสิ่งที่เราควรเห็นบ้างเลยนัย ???

อย่าทำสับสน

เรื่องของ "เรตติ้งชิงคุณภาพ" สำหรับรายการทีวี ยังเป็นเรื่องที่พูดกันไม่จบ คุณีเกรตติ้งที่รัฐบาลในรูปของคณะกรรมการส่งไปให้ผู้จัดรายการ รวมถึงการประเมินผลยังไม่สอดคล้องต้องกันสินัก

เพราะสัญลักษณ์เรตติ้ง บังคับได้แค่ช่วงเวลา นำเสนอเท่านั้น แต่ยังไม่แสดงผลต่อเนื้อหาเท่าไรหรอก

ทุกวันนี้ชาวบ้านก็สับสนอยู่แล้วกับสัญลักษณ์ที่เอามาปะที่หรือรายการว่า มีประโยชน์อย่างแท้จริงต่อผู้ชมหรือไม่?

ยกตัวอย่างรายการช่วงเย็นถึงค่ำ ต้องเป็นรายการที่ได้หัวไปทุกวัย หรือไม่ก็เป็นรายการเด็กและเยาวชน

ดังนั้น จะมีสัญลักษณ์แบบใดมันก็ไม่มีความแตกต่าง

ที่เป็นปัญหาเห็นจะได้แก่สัญลักษณ์ "นเร+" หมายความว่าผู้ปกครองต้องแนะนำบุตรหลาน

ก็ในเมื่อต้องให้ผู้ปกครองแนะนำ ทำไมต้องเอารายการประเภทนี้มาอยู่ในช่วงดังกล่าว? อาทิ รายการข่าวกับหนังแก้ว มีสัญลักษณ์ "ท" ดูกันได้หัวไป แต่บางรายการกลับมีเนื้อหาไม่เหมาะกับเด็กและเยาวชน

เสนอแต่ข่าวฉาวเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของดารา มีภาพของนักแสดงที่แต่งตัวไม่เหมาะสม ปรากฏให้เห็นอย่างโจ่งแจ้ง

แม้แต่พิธีกรบางคนมีพฤติกรรมเสีงอน แต่งตัวยั่วชวน นอกเหนือไปโฆษณาตำเนิรายการ มันเหมาะสมแก่ช่วงเวลาที่จะต้องดูหรือไม่?

คณะกรรมการที่ประเมินผลเรตติ้งคุณภาพอย่าสักแต่คิดว่าผู้มีที่ตัวเองบังคับให้สถานีและผู้จัดนำไปปฏิบัติกัน สำเร็จผลอย่างสิ้นแล้ว

ควรมองข้อเท็จจริงในช่วงเวลาและเนื้อหาของบางรายการประกอบด้วย ถึงจะเรียกว่าครอบคลุมสมบูรณ์

เพราะโลกแห่งความเป็นจริงของการชมโทรทัศน์มัน ไม่มีพ่อแม่ผู้ปกครองคนไหนจะสอดส่องหรือนั่งดูโทรทัศน์กับลูกหลานได้ทุกนาทีหรอก

คุณจะไปใส่สัญลักษณ์อะไรก็ตาม ถ้าเนื้อหาไม่สอดคล้องกับช่วงเวลานำเสนอ ก็ไม่มีความหมายใดๆ!!

แจ้วรบบา

จริงๆทำไม่ได้

ถ้าคุณตามเนื้อหาแล้ว เรตติ้งเชิงคุณภาพที่ถูกบังคับ โดยการใช้อยุทธศาสตร์ต่างๆในแต่ละรายการนั้น ได้รับการยอมรับและการปฏิบัติตามจากกลุ่มผู้ชมอย่างแท้จริงหรือไม่?

เป็นเรื่องที่ผมอยากเรียกร้องให้ทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นผู้ผลิตรายการ ผู้บริหารสถานี และเครือข่ายพ่วงแม่เฝ้าระวังสื่อที่คอยเป็นหูเป็นตาแทนรัฐบาล ตรวจสอบอย่างเข้มงวดด้วย

ไม่ใช่เพราะสัญลักษณ์ถูกต้องตรงกับเนื้อหารายการเพียงแค่นั้น แต่ถึงจบกัน

หรือกำหนดรายการเด็ก ในช่วงเย็นหรือรายการทั่วไปที่สุดได้ทุกรายในช่วงเวลาที่เหมาะสม แต่ไม่สรุปต่อไปว่า มันเป็นไปได้แค่ไหน?

เพราะดัชนีชี้วัดเชิงคุณภาพการดูโทรทัศน์ของครอบครัวคนไทยสมัยนี้ มันยังติดกับเรตติ้งเชิงคุณภาพที่เป็นเรื่องใหม่อยู่มากทีเดียว

น้อยครั้งมากที่พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านจะควบคุมดูแลการบริโภคทีวีของเด็กได้ตลอดเวลานิดไม่คลาดสายตา

ผมขอยกตัวอย่างรายการภาพยนตร์จีนในแนวแอ็กชันบู๊ล้างผลาญ ประเภทจอหน้าอิงฟันไม่เลือก ฟากันเลือดทวนจอ

สถานีประเมินว่ารายการประเภทใ้กรใช้สัญลักษณ์ "ค 18" หมายถึงผู้ปกครองควรแนะนำแก่เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

แต่ข้อเท็จจริงมันไม่ใช่อย่างนั้น เพราะถ้าผู้ปกครองอยู่ด้วยก็ไป และคงไม่บอกให้เด็กดูภาพยนตร์ประเภทนี้

มันโหดร้ายสะเทือนขวัญเกินกว่าที่เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีจะบริโภคในเชิงบันเทิง

ก็คงเปลี่ยนให้ไปดูช่องอื่นแทนหนักไปกว่านั้น ถ้าเด็กดูคนเดียวแล้วเปิดดูโดยไม่มีผู้ปกครองอยู่ด้วย อะไรจะเกิดขึ้น?

เครื่องหมายสัญลักษณ์ดังกล่าวก็คงไม่มีความหมายใดๆ จะเป็น "น" หรือ "ท" หรือ "ค" คำมันก็พอกัน เพราะปฏิบัติไม่ได้

รัฐบาลอย่าเพียงแคร์เพราะเรตติ้งแล้วออกมาตีเป็นว่า คู่มือกำหนดเชิงคุณภาพประสบความสำเร็จด้วยดี

แต่ที่ผมสงสัยลงไปไหนต่อไหนอย่างละเอียดและช่วงเวลาที่มันเสนอด้วย ว่าทำได้จริงหรือไม่ ส่วนสถานีเองก็ต้อง "เบรก" เนื้อหารุนแรงของภาพยนตร์ประเภทนี้ลงบ้าง!!

แจวรับจอ

คบชะม้น

ละครทีวีหลังข่าว เป็นอะไรที่มีเติมกัน
สูงนาระหว่างวิก 7 สี กับช่อง 3 เรียกว่า
ดูดี แต่-ชนะกันเรื่องต่อเรื่องเลขที่เดียว

เอาเป็นว่า รักชอบละครแนวไหน ขึ้น
ชอบบันเทิงแสดงท่านใด ก็กดรีโมตสรรหาความ
สุขส่วนตัวกันเขาเอง

แต่หากตบหน้านี้... ขอขมิ้นทาตบข้าง
ก็ดี น้อๆหน่อยเออะทำผู้กำกับ

วันก่อนดูละครช่อง 3 แถบแรกเดียว
เจอตบเข้าไป 2 นาที ต่างกรรมต่างวาระ
คนดูอย่างผมมันครับ

เป็นเพราะใจอยากยังไม่ขาดสิทธิ์ทองมัง?

บางทีมันไร้เหตุผลเหมือนกัน เออะอะ
อะไรก็ตามมันทำดีแล้ว เลยมีคำถามว่า นาง
ร้ายละครไทย (บางเรื่อง) ต้องชั่วร้ายขนาดนั้น
ไปหมดเชียวหรือ?

ปากก็ชมเหมือนตะไคร่ แงมมือไม้
ทำโม้ถึงโหดร้ายจัง

พอโกรธหรือโมโหเป็นต้องตบ นางเอก
พระเอก คนใช้ โดนกันถ้วนหน้า แล้วคนโดน
ตบก็ปิ่นนึ่งเฉย ไม่เอาสินเสียด้วย

ก็เคยมีคำถามทวนใจผู้จัดละครสักน้อย
ว่า หากตบที่มีเป็น "มะเร็งร้าย" ของละคร
ไทยนั้น

จริงแล้วคนดูชอบ? หรือคนเขียนบท
ชอบ? หรือผู้กำกับชอบ? หรือว่าผู้จัดชอบ
ซะเอง?

ตอบได้ไหมครับ?

บางเรื่องเนื้อหาดีมาก นักแสดงเก่ง
ผู้กำกับก็เก่ง แต่มาเจอฉากตบที่รุนแรงแล้ว
คนดูอย่างเราทำใจยอมรับไม่ได้เอาเลย

แสดงให้เห็นถึงวุฒิภาวะของละคร
ไทย ซึ่งผมขอเน้นว่าเป็นบางเรื่องเท่านั้น
ยังกระโดดหนีแนวทางนี้ไปไม่รอด

ไม่สามารถยกระดับไปสู่ความบันเทิงที่
บริสุทธิ์ได้

ศิลปะการแสดงของนางร้ายก็เรื่อง
ต่อที่เรื่องก็ย้งวนเวียนอยู่แค่นี้ ก็การแสดง
ออกตบๆในเชิงการสื่อสารที่จำกัดอยู่แค่
สัญชาตญาณเดิมๆเท่านั้น

ใครซ้ำต้องใช้ความรุนแรงให้คนดูเห็น
ใครดีก็แทบประเสริฐกว่านักบวชซะอีก

เราจะไม่พัฒนาอารมณ์เหล่านี้ให้มัน
ดีซึ้นกว่าการแสดงออกอย่างที่ผ่านมาเลย
หรือ?

ละครไทยจะได้เป็นความบันเทิงที่
เหมาะกับคนทุกวัย โดยแท้จริง!!

แจ๊สรบจ้อ

สหภาพบินไทย พอใจคำบอกโทษ

หลังจากนายอดกลเกียรติ วีรวรรณ ก็กบอบรับมีท เอ็กซีคิวทีฟ ผู้จัดสร้างละคร "สงครามนางฟ้า" และนักแสดงละครในวัง ออกมาขอโทษบรรดา นอร์ โดสแดงและพนักงานสหภาพบินไทย ที่ออกมาประท้วงละครเรื่องนี้ เพราะไม่พอใจและกล่าวหาว่าละครเรื่องดังกล่าวหาหมิ่นสถาบันผู้ศักดิ์สิทธิ์บรรดาพระมหากษัตริย์เป็นต้น

เมื่อวันที่ 23 ม.ค. นายอดกลเกียรติ วีรวรรณ กรรมการสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจการบินไทย ให้สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ว่า ตามที่นายอดกลเกียรติ วีรวรรณ ผู้บริหารบริษัทก๊อบบ์ เอ็กซีคิวทีฟ พร้อมด้วยภรรยาและทีมงานละครในวัง เรื่องสงครามนางฟ้า ออกมาขอโทษชาวบินไทย และรับปากว่าจะปรับปรุงแก้ไขบทละครดังกล่าวให้มีความเหมาะสมนั้น สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจฯ ได้หารือกันในเบื้องต้น หลังจากนั้นอดกลเกียรติกล่าวว่า จะมีการปรับปรุงเนื้อหาละครที่ยังไม่ได้ผลจากภาคใต้จะแสดงความรุนแรง และแก้ไขเรื่องภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของผู้ประกอบวิชาชีพพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน พบว่ามีความพอใจในระดับหนึ่ง ถือว่าเป็นการตอบรับที่ดี และจะไม่เข้าไปก้าวล้ำเรื่องการปรับปรุงบทละครว่าจะต้องมีการปรับปรุงอย่างไร

"พวกเราเชื่อมั่นในคำพูดของอดกลเกียรติ ที่แสดงว่าจะดำเนินการปรับปรุง ถ้าเขาจะยึดของชีวิตส่วนตัวของคนที่ทำอาชีพนอร์โดสแดง เรื่องนี้หากพูดไปแล้วก็เป็นข้อเท็จจริงที่หาไม่ได้ข้อยุติ แต่เราพอใจในภาพรวมของการออกมาขอโทษและแสดงความรับผิดชอบดังกล่าว การที่ออกมาทำทั้งนี้ไม่ได้ต้องการให้ถึงขั้นขอโทษภาค เพราะหากละครถูกจำกัดการออกอากาศ แสดงและผู้ประกอบวิชาชีพก็ย่อมได้รับผลกระทบเหมือนกัน นอกจากนี้ ยังพอใจที่เรื่อง 5 ปีวีรสตรีละครเรื่องนี้จาก น.ธ. คือ ราชการที่ต้องให้คำแนะนำสำหรับผู้ชวยอายุ ๕ ปี โดยรับเป็นน.ธ. ๖๕ ก็ราชการที่ต้องให้คำแนะนำกับผู้ชวยอายุ ๑๕ ปี และขอยืนยันว่าสหภาพแรงงานฯ หรือคณะผู้บริหารในวาทะที่ระหวางวันจะรวมจัดประชุมในวันที่ 25 ม.ค. นี้ และอยากให้ผู้จัดสร้างละคร มาร่วมพูดคุยทำความเข้าใจ เพราะพวกเขารวมอย่างมีสติ ไม่ได้มุ่งทะเลาะกันผู้ผลิตละครแต่อย่างใด" นายอดกลเกียรติกล่าว

อย่างไรก็ตาม ผู้สื่อข่าวได้สอบถามเปิดเผยจากนายอดกลเกียรติว่าจะไม่เข้าร่วมการหารือดังกล่าว แต่จะส่งผู้บริหารที่มีอำนาจในการตัดสินใจเรื่องดังกล่าวเข้าหารือแทน

อาชญากรในละคร

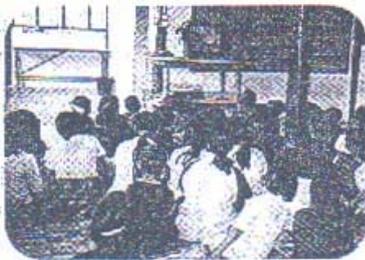
"...ในการดูละครที่บ้านเรานั้น เปรียบเสมือนความบันเทิงราคาถูกที่ทุกคนควรจะสามารถมีความสุขในการรับชม

แต่ภาพที่ยอดผู้สวามิภักดิ์บางฉาก บางซีนมันขัดแย้งกับความเป็นจริงในการดำรงชีวิต ละครหลายเรื่องที่กำลังฉายอยู่ในขณะนี้ มีภาพของตัวละครที่เป็น "พระเอก" ไปปลุกปล้ำนางเอก จนสุดท้ายก็จบแบบแฮปปี้เอนด์

ซึ่งในความเป็นจริง จัดเป็นอาชญากร ซึ่งสามารถติดคุกได้ ตัวบทกฎหมายก็เขียนไว้ชัดเจน แต่ก็แปลกที่เหล่าละครของไทยมักจะ เป็นไปทำนองนี้

มีคนเคยพูดว่า ละครก็คือละคร ต้องแยกแยะออกจากความเป็นจริง ชมเพื่อความบันเทิง

แต่อย่าลืมและรับว่า อิทธิพลที่เข้ากั๊ญที่สุดที่เข้าถึงผู้ชมได้มากที่สุดทุกเพศทุกวัย ก็คือ "โทรทัศน์"

โทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของคนเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยที่ยังแบกแบความถูกต้องไม่ตก ซึ่มีอำนาจพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่เหมาะสมไปใช้ในชีวิตจริงอย่างทำไม่ถึงการเข้าได้

ถ่างที่เราทราบกันว่า ในปัจจุบันมีเด็กๆ เขวชนที่ประสบกับปัญหาการท้องไม่ตั้งใจประสงค์มากมายเท่าไร สร้างปัญหาในสังคมตามมา

วันอังคารที่ 22 เมษายน พ.ศ.2551

เมื่ออยากเห็นละครที่อบอุ่นหัวใจ งดงามเป็นจริง ดูแล้วจะได้ประเทืองปัญญาแก้บ้าน
ไม่พินเสียว่าจะมีบทที่พระเอกไปปลุกปล้ำนางเอก แล้วนางเอกรวบรวมความกล้าไปแจ้งความ เอาความคิดกับพระเอกฐานกระทำชำเรา จนพระเอกต้องไปชดใช้กรรมในคุก
เมื่อขมจะให้นับดูอย่างนี้บ้าง ไม่ไหวอย่าแต่งเรื่องให้ฟูมฟาย โทษตัวเอง ขอมรับสภาพ ปัจจุบันนี้แล้ว พ.ศ.นี้แล้ว ผู้หญิงต้องหัดทรมานตัวเองบ้าง เพราะผู้ชายคนนั้นไม่ไ้เป็นพระเอกที่ดีเสีย ใช้กำลังในการทำร้าย เป็นอาชญากรในคราบพระเอกนั่นเอง

ถ้าหากบทโทรทัศน์ บทประพันธ์มีการปรับให้เข้ากับยุคสมัย เข้ากับความเป็นจริง ก็คงจะช่วยให้มุมมองความคิดต่างๆของชนเรา ถูกนำมาใช้ในทางสร้างสรรคมากขึ้น

ก็ได้แต่ฝากความหวังไว้กับผู้จัด ผู้ผลิต ลองปรับมุมมองในการนำเสนอที่อิงกับความ เป็นจริงบ้าง

ถ้าไม่มีคนเริ่ม ก็คงจะเห็นอาชญากรในละครอย่างนี้จนกลายเป็นสิ่งที่ถูกต้องไปในที่สุด แล้วอย่ามาหวังว่าสังคมมันจะดีขึ้นเลย"

"สุนส มันอินทร์"
ครั้น, อีกมุมมองที่ผู้จัดนำพาตนเองดูบ้างนะครั้น!!

ถามหาจริยธรรม..คนทำละคร

ปกรณ์
ทองนิจบุรณ์

● ต้องยอมรับว่า "ละคร" ที่สื่อออกมาสู่สายตาผู้ชมในทางรุนแรง การต่อสู้ ทั้งคำพูด กิยามารยาทที่ไม่สวยงามมากนัก ยิ่งพอมันให้เห็นกันบ้างตาม "หน้าจอแก้ว" บ้านเราสมัยนี้ แม้ว่าบางคนอาจมองละคร..การแสดง แค่ "ศิลปะแขนงหนึ่ง" เท่านั้น

ต้องมองภาพรวมสังคมไทยเป็นที่ตั้ง เพราะว่ "สังคมไทย" ที่มีวัฒนธรรมและประเพณีที่ดีงามตลอดมา บางครั้งถ้าหากผู้จัดละครไม่คำนึงถึงจุดนี้แล้ว อาจมีปัญหาตามมาภายหลัง กรณีที่เกิดขึ้นของทางมม "ละครสงครามนางฟ้า" เป็นอีกบทสะท้อนให้เห็น "ละครไทยยุคใหม่"

มมแรก ใน "สายตาคนทำงานอาชีพนางฟ้า" คงไม่ค่อยแอปเปิ้ลมากนัก เพราะว่ละครเรื่องนี้สะท้อนออกไปให้สังคม มองอาชีพ "นางฟ้า" เหมือนในละคร แม้แต่แบบบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ตาม

เชื่อว่าผู้ชมบางส่วนอาจมีอารมณ์ร่วมของว่ "นางฟ้า" กับบทบาทสมมติในละคร คงมีความคล้ายคลึง ซึ่งมองในแง่ลบแล้ว ย่อมสร้างควมก่น่าสนใจในการทำงานอาชีพ "นางฟ้า" ไม่น้อย ซึ่งเรื่องแบบนี้ถ้าถึงจะเกิดขึ้นกับ "บ้านเพ็ญไทย"

และเชื่อว่าหลายอาชีพนั้น คงคิดไม่ต่างกับอาชีพครู สีเขียว สีเทา ก็ตาม ทุกคนที่สีทึบเท่าเทียม และมีศักดิ์ศรี ใครจะมาทำลายภาพลักษณ์ที่ดีงามไม่ได้

เรื่องนี้คงเป็นบทเรียนให้ "ผู้จัด" ที่คิดละคร นำเนื้อหาที่เกี่ยวข้องสาขาวิชาชีพต่างๆ มาลงในเนื้อเรื่องละคร

เป็นดั่งระมีระวัง อยาคิดแค่สนุก หัวแ่เรตดัง แต่สังคมและเยาวชนดูแล้ว คงต้องได้ข้อคิด สถิติปัญหา แต่ไม่ใช่แค่ "นำเรื่องจาวๆ" ขายความเข็ขื่นเข็ขื่นข่าง ขายมายาเกินจริง หากมองในแง่ศิลปะการทำงาน คงตอบ

ยาก เหมาะสม หรือไม่เหมาะสม เพราะว่ละครนั้นเรื่องจริง เรื่องสมมติขึ้นมาั้น มันไม่มีสูตรสำเร็จ..มองคนละด้านกันอย่างไม่จับ

แต่ด้านที่ทุกคนของเหมือนกัน "กรอบความรุนแรง" ชัดไว้แ่ไหน ซึ่งทางสถานีเขากำหนดการจัด "เรททีวี" ออกมาแล้ว เพื่อแนะนำผู้ชมให้มีวิจารณญาณการติดตามชมทีวี แ่ถ้าทุกฝ่ายมีจิตสำนึกที่ดี "ผู้จัดละคร" ต้องเอาใจใส่กัน

อย่าง "จัดสุพล วิเชียรฉาย" บิ๊กค่ายเทโรฯ บอกว่ เรื่องแบบนี้ละเข็ข็ช่นมก ซึ่งโดยส่วนตัวนั้นคงระมีระวังเป็นอย่างยิ่ง ว่แ่ละครคนนั้นจะช่วยเหลือสังคมและวัฒนธรรมมากน้อยแ่ไหน หากนำเรื่องที่มีผลกระทบทางสังคม คงจะไม่ทำแ่ซึ่งเป็นแนวทางของคนทีวีว่

ที่สำคัญสถานีเป็นผู้ที่จะช่วยกลั่นกรองอีกทอดหนึ่ง ยิ่งสมัยนี้สื่อกำหนดการจัดเรททีวีมีความชัดเจนและเป็นใจทย์ให้ผู้จัดได้ทำงานตามกรอบกติกาของภาครัฐกำหนดไว้ ดังนั้นข้อคิดเหล่านี้ว่จะสะท้อนไปยังผู้จัดและผู้ผลิตรายการทุกค่าย ดั่งระมีระวังเป็นอย่างยิ่ง

อย่าหวังแ่มันในอารมณ์ แต่สังคมเสียหาย มันอันตรายต่อชื่อเสียงมก ■

▲ จัด-สุพล

คนถูกข่มขืนได้ดี..คนที่ข่มขืนได้รับ ความเห็นใจจากคนทั่วประเทศ

Perspective

9| 603158346 | 910276 | 25698740196374 |

●เมื่อหลายวันก่อน มีสมาชิกในวงสนทนาของผมได้ยกเรื่องหนึ่งขึ้นมาป็นให้ฟังเป็นเรื่องในครอบครัว แต่ก็คงจะเป็นเหมือนหลายๆ ครอบครัว เขามองว่าได้นัดหมายกับแฟนว่าจะไปงานเลี้ยงงานหนึ่ง ซึ่งได้รับเชิญเป็นแขก V.I.P และได้คอนเสิร์ตที่นั่งเรียบร้อยแล้ว แต่พอถึงวันงาน แฟนบอกว่า "ไม่ไปได้อีก" โดยยกเหตุผลว่า ปวดหัว ตัวร้อน ไม่ค่อยสบาย และเปลี่ยเพราะนอนไม่ค่อยหลับ ทะเลาะกันแทบตาย เพราะว่าก่อนหน้าทั้งวันเธอก็ไม่เห็นเป็นอะไรเลย คาดค้นไปคาดค้นมา ปรากฏว่าแท้ที่จริงแล้วคืนนั้นเธอจะดูละครเรื่องนี้ "สวรรค์เบี่ยง" ซึ่งเธออ้างว่ากำลังสนุกมากๆ และกำลังจะถึงตอนอวสานแล้ว พลาดไม่ได้ เพื่อนก็เห็นว่าเป็นเรื่อง "เล็กๆ" ไม่น่าจะมีเหตุผลไม่ไปงานก็เลยไม่พอใจ และมีปากเสียงกัน

สมาชิกกลุ่มผมคนหนึ่งวิเคราะห์ว่า เรื่องเล็กๆ ที่เขารว่า อาจเป็นเรื่อง "ใหญ่" ของคนอื่น เพราะเขา (โดยเฉพาะผู้ชาย) อาจไม่รู้ถึงพฤติกรรม "ติดละคร" ของผู้หญิงว่ามันมีอิทธิพลขนาดไหน และเรื่องแบบนี้คงไม่ใช่เกิดขึ้นเฉพาะรายของเพื่อนผมคนเดียว อาจจะเป็นคนอื่นๆ ทั้งไป เพราะเหตุการณ์แบบนี้เคยเกิดขึ้นเสมอเมื่อมีละครเรื่องใดกำลังฮิต ชาวบ้านที่ติดละครไม่เว้นอันทำอะไร - ันๆ ก็ต่างวิพากษ์วิจารณ์ตัวเอก ตัวร้ายกันทั้งตลาด เป็น TALK OF TOWN ทุกที่ ช่วงที่ผ่านไป "สวรรค์เบี่ยง" ฮิตสุดๆ ทุกวัน พุธ พฤหัสฯ สองทุ่มกว่า ไม่ว่าที่บ้านหรือร้านรวงต่างๆ นั่งเฝ้าหน้าจอของสามคนสละน ทำไมละครเรื่องนี้จึงมีอิทธิพลต่อคนดูสูง ผู้สันหัตถกรรมของเราวิเคราะห์แล้วก็บอกว่า เพราะเป็นละครคนฉลาด โดนใจผู้บริโภคระดับล่างที่สุด

แต่ในขณะเดียวกัน ผู้คนหลายฝ่ายได้ขอมาโจมตีละครเรื่องนี้ในหลายด้าน ที่หนักมากที่สุดคือ เนื้อหาของเรื่องที่หมิ่นหมิ่นต่อเรื่องราวศีลธรรมอันดี กลายเป็นการส่งเสริมการข่มขืนกัน คือ นางเอก (นาวัน แสงโดย แอน ทองประสม) ถูกพระเอก (ภาวิ แสงโดย เคน อีวเดช) ข่มขืนแล้ว นางเอกกลับได้ดี พระเอกตามใจ เอาใจทุกอย่าง ถึงขนาดยกสมบัติให้หมด ส่วนพระเอกก็ทำให้คนดูสละนเฝ้านั่งกันทั้งเมือง

ถ้าเป็นเรื่องจริงแล้วคนที่โดนข่มขืนแล้วร้องไห้ร้องไห้จะตกทุกข์ได้ลำบากแสนสาหัส และคนข่มขืนก็มักจะ "พินแล้วทิ้ง" หลบหนีหนีหายเข้ากลีบเมฆไปจ้อย ให้ที่จะเป็นอย่างในละครนั้น "ยากส์มาก มาก"

นอกจากนี้เนื้อเรื่องก็เข้าตำราฆ่าแม่สุดๆ ตามแบบฉบับของละครคนฉลาด คือเป็นเรื่องของการบังเอิญ บังเอิญ และบังเอิญ เนื้อหาทั้งเรื่องก็ไม่มีอะไรเลย นางเอกจน พระเอกตามใจ มีเรื่องเข้าใจผิดกัน (แบบโง่ๆ) และมีคนมาเฉลยคำตลกขบขันดีกัน แล้วลงท้ายด้วยการ "จับคู่" 2 หรือ 3 คู่ ตามฟอร์ม คือ คู่พระ คู่นาง พระรอง นางรอง เพื่อนพระเอก เพื่อนนางเอก พ่อพระเอก แม่นางเอก บางเรื่องก็จับคู่จนไปถึงคนใช้เลย

ละครคนประเภทเอาใจตลาดล่าง หรือที่เราว่า "น้ำเน่า" นี้ วงการทีวีของเราก็ชอบทำกันเหลือเกิน เพราะคนที่ได้กำไรสูงสุดคือ คนจัด ถ้าไรจากโฆษณาทีวี คนสร้างก็สบาย เพราะเขาเรื่องเก่าที่เคยคิดมาทำ ไม่ต้องเสี่ยง ลงทุนก็น้อย ตัวแสดงก็ไม่เกินกัน ทั้งเรื่องมี 2 คนตัวเด่นเด่นกัน ส่วนจากก็ต้องลงทุนมาก มีเฉพาะในบ้านและนอกบ้านแถวๆ ตลาดก็พอแล้ว

พูดถึงเรื่องของละครคนดังๆ เรหคิดถึงดูๆ มักจะมาจากนวนิยายเก่าๆ มาทำให้กันทั้งนั้น เรื่อง "เจ้าเล่ห์รัก" "บ้านทรายทอง" "นางทาส" เรื่อง "สวรรค์เบี่ยง" นี้ ก็เคยเป็นละครคนดังของช่อง 7 มีการสร้างไปได้แล้ว 2 ครั้ง พระเอกคือ แคม ยุทธพันธ์กับคู่ขวัญ และก็เป็นยุคของแก๊งกับรัก ตอนนั้นก็ แอนกับเคน ที่เคยได้ขวนลงส่งตั้งจากคู่รัก โดยผู้กำกับเจ้าแก๊ง จำไพพร จิตต์ไม่งง ซึ่งละครเรื่องนี้เป็นไปอย่างสะดักใจอิน แอนปีกันทุกฝ่าย ทั้งทีวี ผู้จัดฯ ทุกคนได้ประโยชน์กันถ้วนหน้า แต่อยากถามว่าประชาชนได้เอะไรมากหลังจากดูละครเรื่องนี้แล้ว!

ตอนนี้ "สวรรค์เบี่ยง" ก็จบไปแล้วท่ามกลางความดีใจของหลายฝ่าย โดยเฉพาะเพื่อนผมและอีกหลายๆ คนที่จะได้มีเวลาไปกับแฟน ไม่ต้องไปยึดติดกับละครเรื่องนี้สักต่อไป แต่ก็คงจะดีใจไปแค่พักเดียว เพราะละครคน "น้ำเน่า" เรื่องเก่าๆ ไปเรื่องใหม่มาให้เสียดใจอีกไม่สิ้นสุด ตราบใดที่คนในวงการนี้คิดแบบ "มั่งง่าย" วงการละครไทยมันก็จะวนเวียนอยู่อย่างนี้ หากเปรียบเทียบเป็นเรื่องใหญ่ๆ ของประเทศก็คล้ายๆ การเมืองบ้านบ้านเราเหมือนกัน มันยังคงอยู่ใน "วงจรถูบาทัวร์" ทำให้เราจึงต้องเดินจงกรมอยู่อย่างนี้ ไ้ไหนไม่ได้กันอีกที!

■ สมชาย สาโรจาท ■

สมชาย สาโรจาท ศึกษานิเทศก์ จากวิทยาลัยสงฆ์สงฆ์ธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย "นิเวศวิทย์" จากองค์การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี ปี พ.ศ. 2530 ปุ่ตองคค์ สูงวัยกำลัง และไปศึกษาปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ ปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การแสดงสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

สัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของรายการกับกลุ่มผู้ชม ประกอบด้วยรูปภาพ สี และตัวอักษร รวมทั้ง เสียงประกอบ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

	สัญลักษณ์	เสียงประกอบ
ป	 <p>รายการสำหรับเด็กปฐมวัย อายุ ๓ - ๕ ปี</p>	รายการต่อไปนี้ เป็นรายการสำหรับเด็กปฐมวัย ผลิตขึ้นสำหรับผู้ชมในวัย ๓ - ๕ ปี
ค	 <p>รายการสำหรับเด็ก อายุ ๖ - ๑๒ ปี</p>	รายการต่อไปนี้ เป็นรายการสำหรับเด็ก ผลิตขึ้นสำหรับผู้ชมในวัย ๖ - ๑๒ ปี
ท	 <p>รายการที่เหมาะสม สำหรับทุกวัย</p>	รายการต่อไปนี้ เป็นรายการทั่วไป สามารถรับชมได้ทุกวัย
น๑๓	 <p>รายการที่เหมาะสมกับผู้ชมที่มีอายุ ๑๓ ปีขึ้นไป ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า ๑๓ ปี ควรได้รับคำแนะนำ</p>	รายการต่อไปนี้ เหมาะสำหรับผู้ชมที่มีอายุ ๑๓ ปีขึ้นไป อาจมีภาพ เสียง หรือเนื้อหา ที่ต้องใช้วิจารณญาณในการรับชม ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า ๑๓ ปี ควรได้รับ คำแนะนำ
น๑๔	 <p>รายการที่เหมาะสมกับผู้ชมที่มีอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า ๑๔ ปี ควรได้รับคำแนะนำ</p>	รายการต่อไปนี้ เหมาะสำหรับผู้ชมที่มีอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป อาจมีภาพ เสียง หรือเนื้อหา ที่ไม่เหมาะสมด้านพฤติกรรม ความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษา ซึ่งต้องใช้วิจารณญาณในการรับชม ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า ๑๔ ปี ควรได้รับ คำแนะนำ

	สัญลักษณ์	เสียงประกอบ
จ	 <p>เฉพาะผู้ใหญ่ รายการเฉพาะ ไม่เหมาะสำหรับเด็กและเยาวชน</p>	<p>รายการต่อไปนี้ เป็นรายการเฉพาะผู้ใหญ่ อาจมีภาพ เสียง หรือเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม ด้านพฤติกรรม ความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษา เด็กและเยาวชนไม่ควรรับชม</p>

วิธีการแสดงสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของรายการกับกลุ่มผู้ชม

สถานีวิทยุโทรทัศน์แสดงสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของรายการกับกลุ่มผู้ชม
ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. แสดงสัญลักษณ์ก่อนเสนอรายการในทุกระดับ โดยมีเสียงอธิบายสัญลักษณ์
๒. แสดงสัญลักษณ์ระหว่างรายการในทุกระดับที่มุมซ้ายด้านล่างของจอภาพเป็นระยะๆ
ตามความเหมาะสม โดยรายการ "น๑๓" "น๑๘" และ "จ" ให้แสดงสัญลักษณ์ทุกครั้งที่เข้า
รายการหลังจากช่วงโฆษณา